

# РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Белоградчик, 11.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – БЕЛОГРАДЧИК, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ  
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две  
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Божидарка Д. Йосифова

при участието на секретаря Жанета Г. Еленкова  
като разгледа докладваното от Божидарка Д. Йосифова Гражданско дело №  
20231310100602 по описа за 2023 година

**Предявени са за съвместно разглеждане обективно съединени искове с  
правно основание чл. 344, ал.1, т. 1 и т.3, във вр. чл. 225, ал.1 от КТ – с  
цена на иска 7 670.97 лв.**

В Исковата молба, ищцата твърди, че е работила по трудово  
правоотношение с ответника по Трудов договор № 12 от 01.06.2018 г., като е  
заемала длъжността „санитар“ в Център за настаняване от семеен тип за  
пълнолетни лица с деменция – с. Д., общ. Б., обл. В. Първоначално трудовия  
договор с ищцата бил сключен със срок за изпитване, който след изтичането  
на 6 месечния срок е станал безсрочен, тъй като не е бил прекратен в срока за  
изпитване от страна на работодателя в чиято полза е бил уговорен. Ищцата  
твърди, че на 11.10.2023 г. ѝ била връчена Заповед № 54 от 11.10.2023 г. на  
Управителя на Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с  
деменция – с. Д., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание  
„уволнение“. Ищцата сочи, че е уволнена за системни нарушения на  
трудова дисциплина и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, с  
мотиви изложени в Заповедта: отказ да подпише Заповед на работодателя №

47 от 11.09.2023 г. и да присъства на задължителна екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч., и за други нарушения на трудовата дисциплина, изразяващи се в грубо и арогантно отношение към В. С., Р. Й. и А. Д.. Твърди се в Исковата молба, че Заповедта е немотивирана и е издадена в противоречие с чл. 195, ал. 1 КТ при липса на яснота относно нарушенията на трудовата дисциплина, без посочване на фактическите основания, както и кои са системните нарушения и кога са извършени, кои са другите тежки нарушения на трудовата дисциплина и кога са извършени. Твърди се, че нарушенията не са индивидуализирани по време и място на извършване и чрез проявите им форми, поради което заповедта за уволнение няма необходимото съдържание. Изразът „системни нарушения на трудовата дисциплина, изразяващо се в грубо отношение ...“ не съдържа описание на конкретно деяние. Сочи се също така, че за някои от нарушенията, от ищцата не са поискани обяснения, а именно – за неявяването ѝ на екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч., поради което в тази част Заповедта дори не следва да бъде разгледана по същество съгл. чл. 193, ал. 2 КТ. Твърди се, че за другите нарушения на трудовата дисциплина, за които ищцата е наказана, обясненията които са поискани са непълни, като не са описани конкретно нарушенията, които е извършила, което следва да се приравни към неизпълнение от страна на работодателя на задължението му по чл. 193 КТ. Ищцата в Исковата молба отрича да е извършила вменените ѝ нарушения на трудовата дисциплина, за които е наказана. Ищцата твърди, че при налагане на най – тежкото наказание работодателя не се е съобразил с тежестта на нарушението, с характера на извършената работа, значимостта на нарушенията, поради което и наложеното наказание е явно несъответно на извършените нарушения, които неправилно са квалифицирани като тежки. Твърди се, че нарушенията не са такива, за да обосноват налагането на най – тежкото наказание.

Предвид изложеното в Исковата молба, се моли, съда да отмени Заповед № 54 от 11.10.2023 г. на Управителя на Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, като незаконосъобразна и ответника да бъде осъден да ѝ заплати обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, във вр. с чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ за периода, през който е останала без работа поради уволнението – 11.10.2023 г. до 11.04.2024 г., в размер на 7 670.97 лв., ведно

със законните лихви, считано от предявяване на обективно съединените искиове до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноси, като адвокатското възнаграждение бъде изплатено на пълномощника на ищцата, в условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ищцата е представлявана от процесуален представител в процеса – адв. И. Д. от АК – Видин. Същата, в хода устните състезания и в представената по делото Писмена защита, pledира съда да отмени като незаконосъобразна оспорената заповед, предвид подробно изложените съображения.

В подкрепа на обективно съединените искиове, са представени писмени доказателства.

По искане на адвоката – пълномощник на ищцата, по делото са допуснати и разпитани свидетелите: Т. М. Т., И. С. Г., Т. И. И., В. С. С., Р. К. Й., А. Д. А., Б. Р. А., М. С. П., Л. С. В. и В. Б. И..

По искане на пълномощника на ищцата, е допусната и изслушана съдебно – счетоводна експертиза, като вещото лице – специалист в съответната област, в заключението си е определило размера на претендираното обезщетение по чл. 225, ал.1 КТ. Заключение не е оспорено от страните и е приобщено към останалия доказателствен материал по делото.

В срока по чл. 131 ГПК, е депозиран отговор на Исковата молба от страна на ответника, в който отговор оспорва предявения иск. Процесуалният представител на ответника – адв. С. И. от ВАК твърди, че е спазена процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ и на ищцата са поискани обяснения от страна на работодателя с Искане № 251 от 18.09.2023 г., преди налагане на дисциплинарното наказание. Твърди, че безспорно са установени извършените от ищцата нарушения на трудовата дисциплина. Доказани са и системните нарушения на трудовата дисциплина. Ищцата е извършила три нарушения на трудовата дисциплина за период от 1 година. Налице са основания за налагане на най – тежкото наказание на ищцата – уволнение. Наложено наказание съответства на тежестта на извършените от ищцата нарушения. Спазена е законовата процедура при налагане на наказанието, заповедта за уволнение е законосъобразна и мотивирана. При тези съображения, се моли съдът да отхвърли обективно съединените искиове, като приеме, че уволнението на ищцата е извършено законосъобразно.

Въпреки дадената от съда възможност да представяне на Писмени

бележки, такива не са представени по делото от пълномощника на ответника.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна:

Предвид събраните по делото доказателства, съдът приема за доказано, а и не се спори между страните в процеса, че между тях е съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността „санитар” в Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д. Горното се установява от Трудов договор № 12 от 01.06.2018 г. и последващите сключени между страните Допълнителни споразумения. Това обстоятелство се установи и от свидетелските показания на разпитаните в процеса свидетели.

Със Заповед № 54 от 11.10.2023 г. на Управителя на Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д. трудовоправната връзка с ищцата е била прекратена, като със същата Заповед ѝ е наложено най – тежкото дисциплинарно наказание – „уволнение”. В оспорената заповед, като мотиви за наложеното ѝ най – тежко наказание от страна на работодателя е посочено : отказ да подпише издадена от работодателя Заповед № 47 от 11.09.2023 г. и да присъства на задължителна екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч., както и : системни нарушения на трудовата дисциплина изразяващи се в грубо и арогантно поведение и отношение към В. С., Р. Й. и А. Д..

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1 КТ.

При спазване на установената константна съдебна практика, че в този вид производства доказателствената тежест принадлежи изцяло на работодателя – ответник, съдът, с доклада по делото, вмени в доказателствена тежест на ответника да докаже следните обстоятелства: че законосъобразно е прекратил трудовото правоотношение с ищцата, в това число, че е спазена установената в КТ процедура за налагане на дисциплинарно наказание (чл. 192 ал.1 КТ, чл. 193 ал.1, чл. 194 и чл. 195 ал.1 КТ), че преди да е наложено дисциплинарното наказание „уволнение” на ищцата, от същата са взети обяснения; че ищцата е допуснала системни нарушения на трудовата дисциплина и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, посочени в

Заповед № 54 от 11.10.2023 г., а именно: отказала да подпише издадена от работодателя Заповед № 47 от 11.09.2023 г. и да присъства на задължителна екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч. и че е допуснала системни нарушения на трудовата дисциплина, изразяващи се в грубо и арогантно поведение и отношение към В. С., Р. Й. и А. Д..

Работодателят – ответник, е страната в процеса, която следва да докаже възникването на фактическия състав/ фактическите състави на нарушението/ нарушенията, визирани в заповедта, както и че правото за налагане на дисциплинарното наказание е упражнено законно, при наличието на всички предпоставки за това. При извършеният контрол за законосъобразност на проведеното дисциплинарно производство, съдът констатира, че са допуснати нарушения, които водят до порочност на крайния акт, с който е приключило това производството – уволнителната Заповед.

С разпоредбата на чл. 193, ал.1 КТ, законодателят е вменил императивното задължение на работодателя, преди да упражни дисциплинарната власт и да наложи дисциплинарно наказание, да изслуша работника или служителя, или да приеме писмените му обяснения, с цел тези обяснения да бъдат обсъдени и взети предвид преди да бъде наложено дисциплинарно наказание.

По делото, от ответната страна е представено Искане изх. № 251 от 18.09.2023 г., с което работодателят – ответник е поискал от ищцата, в 3 дневен срок да представи обяснения за извършените от нея дисциплинарни нарушения – затова, че: на 11.09.2023 г. е отказала да подпише издадена от работодателя Заповед № 47 от 11.09.2023 г. за провеждане на задължителна екипна среща и на 11.09.2023 г. е обвинила несправедливо В. С. – мед. сестра за причинена травма в следствие на злополука към потребител, като е проявила грубо и арогантно поведение и отношение към нея, както и към Р. Й. и А. Д..

С уволнителната заповед ищцата е наказана за това, че е отказала да подпише издадена от работодателя Заповед № 47 от 11.09.2023 г. и да присъства на задължителна екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч., както и за системни нарушения на трудовата дисциплина изразяващи се в грубо и арогантно поведение и отношение към В. С., Р. Й. и А. Д..

При съпоставяне на съдържанието на Искането за даване на обяснения

изх. № 251 от 18.09.2023 г. и Заповедта, по силата на която ищцата е уволнена, се установява, че същата е наказана за нарушения, за които на практика не са ѝ поискани обяснения. Така, в Искането са поискани обяснения за отказа на ищцата да подпише Заповед № 47 от 11.09.2023 г. на работодателя, но в Заповедта за уволнение е наказана и за това, че не е присъствала на задължителна екипна среща на 11.09.2023 г. от 13.30 ч. За това дисциплинарно нарушение – че ищцата не е присъствала на екипната среща, е видно, че от последната не са поискани обяснения. Не са ѝ поискани обяснения за причините поради които не е присъствала на срещата, организирана от работодателя.

Същите мотиви са относими и за другото дисциплинарно нарушение, вменено на ищцата. Видно е, че са ѝ поискани обяснения за причините поради които на 11.09.2023 г. е обвинила В. С. – мед. сестра за причинена травма в следствие на злополука към потребител, като е проявила грубо и арогантно поведение и отношение към нея, както и към Р. Й. и А. Д..

За първото нарушение – че на 11.09.2023 г. ищцата е обвинила В. С. – мед. сестра за причинена травма в следствие на злополука към потребител ищцата не е наказана. Наложено ѝ е обаче наказание за системни нарушения на трудовата дисциплина изразяващо се в грубо отношение и поведение към В. С., Р. Й. и А. Д.. За тези „системни нарушения на трудовата дисциплина“ обаче от ищцата не са поискани обяснения.

Поради това, съдът приема, че за някои от вменените на ищцата дисциплинарни нарушения, не са ѝ поискани обяснения преди да бъде издадена заповедта за уволнение, поради което и нарушена се явява регламентираната в чл. 193, ал. 1 КТ процедура.

Кодексът на труда е определил предпоставки, които трябва да се спазят преди издаване на заповедта за уволнение. От съществено значение е, обясненията да достигнат до работодателя преди той да наложи наказанието, за да бъде обективно възможно той да ги съобрази при вземане на решението си за налагане на наказание. В случая тази законова процедура не е спазена, поради което и крайния акт – уволнителната заповед се явява незаконосъобразен.

Гореизложеният пропуск е самостоятелно основание за отмяна за обжалваната Заповед за уволнение, при допускането на който съдът не е

необходимо да разглежда спора по същество (чл. 193, ал. 2 КТ).

За пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че уволнителната Заповед, с която на ищцата е наложено най – тежкото дисциплинарно наказание, е незаконосъобразна и по същество. Ответникът работодател е наложил най – тежкото дисциплинарно наказание на ищцата за системни нарушения на трудовата дисциплина. Видно е обаче, че в заповедта липсва каквато и да е конкретика за датите, периодите в които са извършвани тези системни нарушения. За да бъдат квалифицирани като „системни“, то следва тези нарушения да са били повтаряеми, да са били неколккратно извършвани. В случая обаче липсва каквато и да е било конкретика досежно тази системност на извършени от ищцата системни нарушения на трудовата дисциплина. Не става ясно в какво се изразяват тези системни нарушения, какви са техните проявления и съставомерен състав. Така, на практика, не се доказва фактическите основания посочени в заповедта, каквото задължение в процеса има работодателя – ответник – да докаже, че същите са настъпили и той е реализирал законосъобразно дисциплинарната си власт.

Съгласно разпоредбата на чл. 195 КТ, дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законовия текст, въз основа на който се налага. Работодателят дължи произнасяне по всички факти и обстоятелства, които е взел предвид, и които са му послужили да достигне до решението да наложи на работника най – тежкото дисциплинарно наказание. Това задължение е с цел да бъде ясна волята му, аргументите му и фактическите положения, които са довели до налагането на дисциплинарното наказание. В този смисъл практиката на съдилища е непротиворечива и еднопосочна.

В случая, съдът намира, че това изискване на КТ не е спазено и така издадената Заповед № 54/ 11.10.2023 г. на Управителя на ЦНСТПЛД – с. Д., с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, е немотивирана. Неспазването на това изискване на Закона, освен, че нарушава правото на защита на ищеца, създава пречки да се извърши проверка на процесът на формиране на волята на работодателя да наложи на работника такъв вид наказание. Очевидно е, че в заповедта липсват мотиви, като е налице едно бланкетното посочване на дисциплинарите нарушения и на

законовите текстове от КТ.

Предвид тези мотиви, съдът приема, че така издадената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена. Съдът изцяло се солидаризира с изложените в този смисъл обстоятелства в Исковата молба.

Ответникът не успя да докаже в условията на пълно и главно доказване законосъобразността на уволнението, което е основание за отмяна на Заповедта, с която на ищцата е наложено дисциплинарното наказание „уволнение”.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът приема, че Заповед № 54 от 11.10.2023 г. на Управителя на Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., е незаконосъобразна, поради което съдът я отменя. С оглед горното, съдът уважава иска по чл. 344, ал.1, т. 1 КТ като основателен и доказан.

Иск с правно основание чл. 344, ал.1, т. 2 КТ – за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност „Санитар“, не е предявен с исковата молба, поради което и съдът не разглежда този въпрос, тъй като не е сезиран.

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ.

В исковата молба, ищцата претендира да ѝ бъде присъдено обезщетение по чл. 344, ал.1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, за времето през което е останала без работа поради уволнението, а именно – за период от 6 месеца за времето от 11.10.2023 г. до 11.04.2024 г., в размер на 7 670.97 лв.

От представеното по делото копие от Трудова книжка на ищцата Серия К, № 1299275, е видно, че след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с ответника, същата не е сключила трудов договор с друг работодател. В последното проведено по делото съдебно заседание на 26.02.2024 г. процесуалния представител на ищцата представи на съда оригинал на трудова книжка на ищцата, от която съдът констатира, че и към настоящия момент ищцата е безработна и в трудовата книжка няма вписване на друг трудов договор. Т.е., след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, ищцата не е престирала труд, поради което ѝ се дължи обезщетение по чл. 344, ал.1, т. 3, във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за времето, през което е останала без



работа поради уволнението, обявено от съда за незаконосъобразно.

Съдът намира, че претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, е доказана по основание. Доказани са вреди, претърпiani вследствие оставане на ищцата без работа след незаконното уволнение, поради което и същите следва да бъдат репарирани от ответника. Налице са материално – правните предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал.1, т. 3 КТ, а именно – уволнението е признато за незаконно, налице е вреда която се съизмерява с пропуснатото трудово възнаграждение, доказана с представянето на трудова книжка на ищцата, доказваща, че същата е безработна, и причинно – следствената връзка между уволнението и вредата.

Досежно размера на обезщетението по чл. 344, ал.1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, съдът намира, че същия е частично доказан. Претенцията за присъждане на обезщетението е в размер на 7 670.97 лв. Видно от изготвеното и неоспорено по делото заключение на съдебно – счетоводната експертиза, размера на процесното обезщетение за периода 11.10.2023 г. – 11.04.2024 г. е в размер на 7 670.97 лв. Тъй като съдът постановява съдебния си акт преди изтичане на крайния 6 месечен законов срок на претендирания период за присъждане на обезщетението, то същото следва да бъде присъдено за периода : 11.10.2023 г. /датата на издаване на заповедта за уволнение/ до 11.03.2024 г. /датата на постановяване на съдебния акт/. Видно от неоспореното заключение на вещото лице, размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за срок от един месец е 1 278.49 лв. Или за срок от 5 месеца, за времето от 11.10.2023 г. до 11.03.2024 г., размера на същото е 6 392.45 лв. Поради това, съдът уважава иска по чл. 344, ал.1, т. 3 КТ във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за сумата от 6 392.45 лв., като в частта до претендирания размер 7 670.97 лв., отхвърля иска.

Основателен се явява и акцесорния иск за законни лихви върху главницата от 6 392.45 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 12.12.2023 г., от когато ответника е поканен да плати обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ, до окончателното ѝ изплащане.

#### По разноските :

Предвид изхода на делото – съдът уважи обективно съединените иски, поради което и ответника е страната в процеса, която следва да понесе в своя тежест направените по делото разноси от заплащането на

които ищцата е освободена, а именно: 255.70 лв. – държавна такса – съобразно уважената част на иска по чл. 344, ал.1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ и 200.00 лв. – за възнаграждение за вещо лице, които следва да бъдат заплатени по сметката РС – Белоградчик.

Ответникът следва да понесе в своя тежест и разноските за адвокатско възнаграждение за пълномощник на ищцата, какъвто същата е имала в процеса. Видно е, че отношенията между ищцата и пълномощникът ѝ – адв. Ир. Д., са уредени съгласно чл. 38 от Закона за адвокатурата, като адвокат е предоставил безплатна адвокатска помощ на ищцата. Съдът не възприема оспорването на процесуалния представител на ответника, че искането за присъждане на адвокатско възнаграждение не следва да бъде уважено, тъй като не е посочено в коя хипотезата на чл. 38 от ЗА е оказана безплатната адвокатска помощ. В Договора за правна защита и съдействие от 05.12.2023 г. е посочено, че безплатната адвокатска помощ е оказана на осн. чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 – ро от ЗА. Поради това, разноските следва да бъдат заплатени на пълномощника на ищеца. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в случаите по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата полагащото се адвокатско възнаграждение се определя от съда или органите на досъдебното производство съгласно тази наредба. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата, по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Съдът намира, че предвид фактическата и правна сложност на делото и цената на един от обективно съединените искове, размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в съответствие с МРЗ за страната, към настоящия момент – момента на определянето му от съда. Към настоящия момент МРЗ за страната е 933 лв. съгласно ПМС № 193/ 12.10.2023 г. на МС. Поради това, съдът определя разноски за адвокатско възнаграждение в полза на пълномощника на ищцата в размер на 933 лв., които ответника следва да му заплати предвид изхода на делото.

Водим от горното, съдът

**РЕШИ:**

**ПРИЗНАВА** на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, уволнението на **В. И. Т.** от гр. Б., обл. В., ул. „.....“ № ....., с ЕГН \*\*\*\*\*, за **незаконно**, като **ОТМЕНЯ** Заповед за налагане на дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ № 54 от 11.10.2023 г. на Управителя на Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., общ. Б., обл. В.

**ОСЪЖДА** Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., общ. Б., обл. В., БУЛСТАТ 0001594580215, адрес: с. Д., общ. Б., обл. В., ул. „.....“ № ....., представляван от П. Ж. – Управител, **ДА ЗАПЛАТИ** на **В. И. Т.** от гр. Б., обл. В., ул. „.....“ № ....., с ЕГН \*\*\*\*\*, сумата от **6 392.45 лв.**, (шест хиляди триста деветдесет и два лева и четиридесет и пет ст.) – на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ – обезщетение за времето през което е останала без работа, поради уволнението за периода 11.10.2023 г. (датата на издаване на заповедта за уволнение) до 11.03.2024 г. (датата на постановяване на съдебния акт), ведно със законните лихви върху главницата, считано от 12.12.2023 г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане, като в останалата част до претендирания размер – 7 670.97 лв., ОТХВЪРЛЯ исковата претенция.

**ОСЪЖДА** Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., общ. Б., обл. В., БУЛСТАТ 0001594580215, адрес: с. Д., общ. Б., обл. В., ул. „.....“ № ....., представляван от П. Ж. – Управител, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметката на Районен съд – Българградчик, направените по делото разноси: в размер на 255.70 лв. – държавна такса, съобразно уважената част на иска по чл. 344, ал.1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ, 200.00 лв. – възнаграждение за вещо лице и 5.00 лв. – в случай на служебно издаване на изпълнителен лист в полза на съда за държавните такси и разноси.

**ОСЪЖДА** Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с деменция – с. Д., общ. Б., обл. В., БУЛСТАТ 0001594580215, адрес: с. Д., общ. Б., обл. В., ул. „.....“ № ....., представляван от П. Ж. – Управител, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **И. И. Д.** от АК – Видин, с адрес: гр. В., ул. „.....“ № ....., разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **933.00 лв.** (деветстотин тридесет и три лева) - на осн. чл. 2, ал. 2 от

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. с чл.чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата.

Решението подлежи на обжалване пред ВОС в двуседмичен срок от датата на обявяване на решението – 11.03.2024 г.

Съдия при Районен съд – Белоградчик: \_\_\_\_\_